

Til

Folketinget - Skatteudvalget

**L 111 - Forslag til Lov om afgift af mættet fedt i visse fødevarer (fedt-
afgiftsloven).**

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 1 af 31. januar 2011. Spørgsmålet er
stillet efter ønske fra Nick Hækkerup (S).

Troels Lund Poulsen

/ Susanne Reinholdt Andersen

Spørgsmål 1: Vil ministeren redegøre nærmere for den foreslåede dækningsafgifts overensstemmelse med EU-retten?

Svar: Dækningsafgiften er foreslået for at ligestille indenlandsk og udenlandsk producerede fødevarer i relation til fedtafgiften. Dækningsafgiften svarer til den almindelige fedtafgift, som betales af de fødevarer, der er nævnt i § 1 ("råvarerne") uanset om de er produceret her i landet eller i udlandet. Ved fremstilling af sammensatte fødevarer her i landet vil der således være betalt fedtafgift af den mængde mættet fedt, der stammer fra de afgiftspligtige råvarer, og som er medgået til fremstillingen.

Der betales dækningsafgift ved import af sammensatte fødevarer, når der til fremstillingen er anvendt afgiftspligtige bestanddele dvs. råvarerne nævnt i § 1. Dækningsafgiften betales således af den mængde mættet fedt, der stammer fra de afgiftspligtige råvarer, og som er medgået til fremstillingen af den sammensatte fødevarer.

Dækningsafgiften svarer således til den fedtafgift, som indenlandske producenter af sammensatte fødevarer har betalt:

- Afgiftssatsen er den samme
- Afgiftsgrundlaget er det samme
- Registreringsgrænsen er den samme
- Afgiftsperioden er den samme
- Bagatelgrænsen for de anvendte råvarer slår igennem på samme måde
- Hverken indenlandske eller udenlandske producenter har fradrag for spild.

Den eneste forskel på indenlandsk og udenlandsk producerede sammensatte fødevarer er tidspunktet for betaling af afgiften. Indenlandske producenter vil have betalt fedtafgift allerede, når de indkøber de afgiftspligtige råvarer, mens der først betales dækningsafgift af importøren ved importen af den sammensatte fødevarer. Det betyder, at udenlandske producenter vil have en likviditetsmæssig fordel frem for indenlandske producenter, og at udenlandske producenter skal oplyse mængden af mættet fedt fra de afgiftspligtige råvarer medgået til fremstillingen. Dette dokumentationskrav er nødvendigt for, at importøren kan afregne dækningsafgiften.

Under høringen har nogle brancheorganisationer givet udtryk for, at dækningsafgiften er i strid med EU-retten.

Nogle mener, at dækningsafgiften er en *toldlignende afgift*. I EU-retten findes et forbud mod afgifter med en tilsvarende virkning som told. Forbuddet skal sikre, at det grundlæggende princip om frie varebevægelser inden for fællesmarkedet ikke omgås ved alle mulige former for økonomiske byrder, der pålægges af en medlemsstat.

I henhold til fast praksis ved EU-domstolen defineres en toldlignende afgift, som enhver økonomisk byrde, der ikke er told i egentlig forstand, som pålægges ensidigt og belaster varen ved grænseoverskridelsen, og det gælder uanset benævnelse eller opkrævningsmåde, og selvom den ikke opkræves til fordel for staten. Det er ikke afgørende for om en afgift er toldlignende, om den har diskriminerende eller beskyttende virkning. Det fremgår endvidere af EU-domstolens praksis, at en og samme afgift ikke samtidig kan høre under forbuddet mod toldlignende afgifter og forbuddet mod interne afgifter med diskriminatorisk eller protektionistisk virkning. En afgift med tilsvarende virkning som told er til forskel fra en intern afgift først og fremmest kendetegnende ved, at den udelukkende belaster den indførte vare,

mens en intern afgift rammer såvel indførte som indenlandske varer. Der foreligger således en toldlignende afgift, når lignende indenlandske produkter enten slet ikke afgiftsbelægges eller afgiftsbelægges efter andre kriterier navnlig som følge af et andet grundlag for afgiftspligtens indtræden.

Dækningsafgiften pålægges ikke ensidigt indførte varer og afgiftsgrundlaget er det samme som for indenlandsk producerede varer omfattet af fedtafgiften, og det er derfor min opfattelse, at dækningsafgiften ikke er i strid med traktatens forbud mod toldlignende afgifter.

For så vidt angår forbuddet mod *interne afgifter med diskriminatorisk eller protektionistisk virkning* må en medlemsstat hverken direkte eller indirekte pålægge varer fra andre medlemsstater interne afgifter af nogen art, der er højere end de afgifter, der direkte eller indirekte pålægges lignende indenlandske varer ligesom en medlemsstat heller ikke må pålægge varer fra andre medlemsstater interne afgifter, som indirekte vil kunne beskytte indenlandsk producerede varer. Reglerne har til formål at sikre varernes frie bevægelighed mellem medlemsstaterne på normale konkurrencevilkår gennem fjernelse af enhver form for beskyttelse som følge af interne afgifter, der virker diskriminerende over for varer fra andre medlemsstater. Forbuddet har i sær været afprøvet i forhold til alkoholholdige drikke, hvor afgiftssatsen på øl og vin er forskellig eller fastsat på baggrund af forskellige kriterier.

Af EU-domstolens praksis fremgår, at der ved vurderingen af, om forbuddet mod fiskal diskrimination er overtrådt, skal ske en sammenligning mellem de afgiftsbyrder, der belaster henholdsvis de importerede og de indenlandske varer, både mht. afgiftssats, beregningsgrundlag og de nærmere regler for opkrævningen. Det er endvidere kun tilladt at pålægge varer fra udlandet afgifter, som skal udligne tilsvarende fiskale afgifter på indenlandske produkter.

Forbuddet mod fiskal diskrimination forbyder dog ikke ”omvendt diskrimination”, hvilket vil sige, at det er tilladt at have højere afgiftsbelastning af indenlandske end af indførte varer.

For så vidt angår såvel fedtafgiften som dækningsafgiften er der ingen forskel på afgiftsbyrden for så vidt angår afgiftssatsen og beregningsgrundlaget jf. mine indledende bemærkninger om afgiften. For så vidt angår afgiftsopkrævningen er der, som ovenfor nævnt, en likviditetsmæssig fordel for udenlandsk producerede dækningsafgiftspligtige fødevarer, idet afgiften først afregnes, når den dækningsafgiftspligtige fødevarer importeres her til landet. For indenlandsk producerede fødevarer er afgiften afregnet på et tidligere tidspunkt, idet afgiften er betalt i et tidligere led. Afgiften på importerede fødevarer kan ikke pålægges tidligere end ved importen her til landet, og som nævnt forbyder EU-retten ikke den omvendte diskrimination af indenlandsk producerede fødevarer.

Det er derfor min opfattelse, at afgiften og herunder også dækningsafgiften ikke er i strid med forbuddet mod fiskal diskrimination.

Endelig mener nogle, at dækningsafgiften er en *teknisk handelshindring*, fordi der ved import af sammensatte fødevarer, hvortil der er medgået afgiftspligtige bestanddele skal afregnes afgift på baggrund af oplysninger fra fabrikanten om indholdet af mættet fedt.

Indledningsvis vil jeg gerne gøre opmærksom på, at hverken dækningsafgiften, fabrikant-erklæringer eller tilbagefaldsregler ved manglende dokumentation er nye fænomener, der er opstået sammen med fedtafgiften. Der findes allerede i dag lignende regler i:

- Affalds- og råstofafgiftsloven
- CFC-afgiftsloven
- Chokoladeafgiftsloven

- Fosforafgiftsloven
- Afgift af klorerede opløsningsmidler
- Kvælstofafgiftsloven
- PVC-afgiftsloven
- Vækstfremmerafgiftsloven

Disse love er ikke blevet anfægtet af EU, og for så vidt angår affalds- og råstofafgiftsloven genindførte man faktisk for nogle år siden fabrikanterklæringer efter, at de i en årrække havde været afskaffet. Denne ændring blev notificeret iht. informationsproceduredirektivet.

I henhold til EU-retten er der forbud mod kvantitative importrestriktioner og foranstaltninger med tilsvarende virkning i samhandelen mellem medlemsstaterne. Hindringerne kan dog være retfærdiggjort, hvis der er tale om bestemte hensyn som f.eks. sundhed.

Af EU-domstolens praksis fremgår, at med importhindringer menes alle handelshindringer, hvilket vil sige alle foranstaltninger, der direkte eller indirekte, aktuelt eller potentielt, lægger hindringer i vejen for samhandelen mellem medlemsstaterne, og som påvirker importerede varer på en anden måde end indenlandsk producerede varer. Er foranstaltningen direkte diskriminerende er den som udgangspunkt forbudt, medmindre den kan retfærdiggøres af særligt opregnede hensyn.

Foreligger der en handelshindring, som ikke er diskriminerende, er den forbudt, medmindre følgende betingelser er opfyldt:

1. Dens anvendelse på udenlandske varer er uomgængeligt nødvendig til beskyttelse af anerkendelsesværdige nationale hensyn,
2. de handelshindrende virkninger ikke går videre end strengt nødvendigt for at opnå foranstaltningens formål,
3. foranstaltningens anvendelse på de udenlandske varer ikke er overflødig, fordi varen må anses som ligeværdig med varer, der opfylder importlandets krav, og
4. der på det pågældende område ikke er sket harmonisering ved udstedelse af direktiver.

Forbuddet mod handelshindringer skal i sær ses i lyset af EU-rettens princip om, at konkurrencen indenfor det indre marked ikke må fordrejes. Udgangspunktet er endvidere, at forbuddet ikke omfatter foranstaltninger, der falder ind under de øvrige nævnte forbud. Reglerne har i sær været afprøvet i forhold til særlige nationale krav til varers kvalitet, betegnelse, mærkning o. lign., idet sådanne særlige krav som hovedregel vil blive anset for at udgøre en handelshindring.

I forhold til fedtafgiften er der ikke fastsat særlige nationale regler, der hindrer samhandelen, fordi de påvirker importerede varer på en anden måde end indenlandske varer. Der skal betales afgift af såvel indenlandsk som udenlandsk producerede varer.

Fabrikanterklæringen er udelukkende et dokumentationskrav, som er nødvendig for at kunne opkræve dækningsafgiften, som har til formål at forbedre folkesundheden, og hvor dokumentationen ikke kan indhentes på en mere enkel måde og der er ikke tale om et EU-harmoniseret område. Det er derfor min opfattelse, at ovennævnte 4 betingelser er opfyldt, således at det er en lovlig teknisk forskrift. Sådanne forskrifter skal i henhold til EU-retten notificeres i udkastform i henhold til informationsproceduredirektivet, hvilket er gjort.

Sammenfattende er det således min opfattelse af dækningsafgiften er i overensstemmelse med EU-retten.